

АНЂЕЛКО ЗАБЛАЋАНСКИ

У НАМА РЕЧИ

ПОГАНИМА

на чијем прагу седиш
расутих мисли пољима жита,
чије су ноћи
проливених суза
уденуте у твоје празно јуче,
твоје простоте –
и од страха ињем прошаране косе

на чијем огњишту
грејеш од студени утрнуло
срце, сићушно у осами,
на чијем гробљу
сваке ноћи се из сна будиш,
дршћући хладан
у својој мекој и врелој постељи

на чије знамење
своју си поган безочно просуо,
крв чију на свој бес си точио,
а манастирску воду,
за искуп греха
испод крста пио

ПАД У БЕЗДАЊЕ

Шта је страст
Љубав
Истина
Уме ли кроз тмину да слути
Твоје око
Шта незнање
Заблуда
Суштина
Умеш ли у себи наћи
Дубоко, дубоко
Или је све исто
Све просто
Све белина

Шта је реч
Ћутање
Говор душе
Умеш ли раззнати без усне
Без дланова
Шта празнина,
Тегоба шта је
Кнедла сред гуше
Умеш ли дотаћи без
Разблудних снова
Или је све далеко
Све прашина, плод оскоруше

Шта је рађање
Живот
Шта умирање
Умеш ли с три прста десне руке
Да удишеш
Шта судбина,
Аманет шта је
Шта битисање
Умеш ли у нигдини,
Празним умом да запишеш
Или све биће корак:
Горак пад у бездање

ТРАГ НОЋИ

Ноћ ми
Кроз тебе мину нејасна,
Врела
И моје трепавице
Сан не замрси
Дуго је јецала душа –
Док врх тела
Прожимали су чежњиви,
Умилни срси

Траг твог постојања
Урезан на длану
Мада
Не дотичем те ничим сем речју
И поново не знам
Грлих ли те у сну
У кутку собе
Вери или безверју

Тек јутро се сломи
У мојим очима
И дан ме
Уморног себи опет врати
Без одговора шта
у даљама има
Кад на прозор падну касни
Ноћни сати

СВЕТОМ ГЕОРГИЈУ

Прободи духом аждају у нама
Кад крвави месец падне на реку
Наших грехова, посрнућа, тама
Сукоба добра и зла у човеку

Разбистри наше очи замућене
Гордошћу, псовкама и ништавилом
Међу људе врати све одљуђене
Што клече дуго пред ђавољом силом

Дај нам да чујемо топот твога ата
Да лакше нађемо пут искупљења
И с твојим копљем брат да чува брата
По том да нас памте наша поколења

Навек да горе свећа и кандило
Кад се зарумене трешње мајске
Пред иконом твојом задрхтаће било
У нас кад уселиш Ти светлости рајске